

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

05 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte: Toma Nadejda,

Judecători: Timofti Vladimir, Alerguș Constantin, Țurcan Anatolie și Boico Victor,

judecând fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Hriplivaia Valentina în numele inculpatului Lazăr Andrei, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Ungheni, sediul Nisporeni din 09 iunie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 decembrie 2017, în cauza penală în privința lui

Lazăr Andrei XXXXX, născut la XXXXX, originar XXXXX, domiciliat XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 28.09.2016 – 09.06.2017;

Instanța de apel: 13.07.2017 – 20.12.2017;

Instanța de recurs: 01.03.2018 – 05.06.2018.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni, sediul Nisporeni din 09 iunie 2017, Lazăr Andrei a fost recunoscut vinovat și condamnat pe art. 151 alin. (1) Cod penal la șase ani închisoare în penitenciar de tip închis, fiindu-i înlocuită măsura preventivă din obligarea de nepărăsire a localității în arest, urmând ca pedeapsa să fie pusă în executare la momentul reținerii lui.

A fost admisă acțiunea civilă, dispunându-se încasarea de la inculpat în beneficiul părții vătămate Beschieru Andrian a prejudiciului moral în sumă de 50000 lei și cheltuielile de judecată 3500 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut că, Lazăr Andrei în seara de 21 martie 2015 în jurul orelor 20:00 aflându-se în strada din localitatea Soltănești, r-nul Nisporeni, în apropierea magazinului ce-i aparținea lui Coguteac Veaceslav, din cauza relațiilor ostile, în urma unui conflict apărut între el și partea vătămată Beschieru Andrian, urmărind scopul cauzării acestui vătămărilor corporale, intenționat a încercat să-i aplice o lovitură cu o rangă metalică peste corp, pe care o luase din camionul de model „Kamaz” ce-l conducea, în vederea curmării acțiunilor cărui, victima a scos din toc pistolul de model ”Baikal 442” cu nr. XH0908108 pe care-l deținea legal, efectuând o împușcătură în sus, astfel oprindu-i acțiunea, însă în momentul în care a intenționat să pună arma înapoi în toc, a fost apucat de către inculpat pe la spate de mâna în care o ținea, deposedându-l de ea și efectuându-i o

împuşcătură în piciorul drept a victimei, cauzându-i leziune corporală gravă, periculoasă pentru viaţă sub formă de fractură deschisă în treimea medie a osului femural drept.

3. Sentinţa a fost atacată cu apel de către avocatul Hriplivaia Valentina în numele inculpatului Lazăr Andrei, prin care a solicitat casarea sentinţei, cu emiterea unei hotărâri de achitare a inculpatului, deoarece infracţiunea nu a fost comisă de inculpat, invocând următoarele argumente:

- instanţa a dat o apreciere unilaterală a probatoriului prezentat de acuzare, căruia nemotivat i-a acordat prioritate în raport cu probele prezentate de apărare, statuând la baza sentinţei de condamnare în exclusivitate versiunea părţii vătămate Beschieru Andrian ce este destul de contradictorie în raport cu depoziţiile martorilor audiaţi la caz, neconfirmându-se nici prin alte probe directe şi concludente, lăsându-se fără apreciere depoziţiile martorului Cheslău Andrei, care deşi la faza urmăririi penale susţine, că ar fi auzit doar o singură împuşcătură, la judecarea fondului susţinea repetarea acestei, iar fratele victimei Beschieru Ion, concubina acestuia Amarfii Ana, precum şi lucrătorul medical Bocşeneanu Iulia, oferind doar nişte detalii postfactice ce nu reflectă adevărul la caz, cu atât mai mult, că în rezultatul examinării pistolului, pe suprafaţa lui n-au fost depistate urmele amprentelor digitale a inculpatului, fapt ce denotă caracterul declarativ a versiunii privind înlăturarea lor, în situaţia în care hainele lui nu au fost supuse examinării, ea fiind combătută chiar prin declaraţiile fratelui victimei Beschieru Ion, ce a venit la faţa locului imediat după evenimentul produs, i-a găsit pe cei doi în lipsa oricăror alte persoane, expertiza medico-legală neoferind un răspuns cert privind posibilul traumatism personal al victimei, reieşind din mecanismul producerii împuşcăturii, la adoptarea sentinţei instanţa admitând unele imprecizii, reţinându-i inculpatului în fapt elementele infracţiunii de escrocherie, iar de drept condamnându-l pe art. 151 alin. (1) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Bălţi din 20 decembrie 2017, a fost respins apelul avocatului Hriplivaia Valentina în numele inculpatului Lazăr Andrei ca nefondat, cu menţinerea sentinţei fără modificări.

5. În motivarea deciziei adoptate instanţa de apel a menţionat că, instanţa de fond a respectat normele legislaţiei procesual-penale ce se referă la examinarea obiectivă, multilaterală şi completă a cauzei penale cu respectarea principiului nemijlocirii, oralităţii şi contradictorialităţii procesului penal (art. 314 Cod de procedură penală); în limita învinuirii formulate în rechizitoriu (art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală); cu verificarea tuturor împrejurărilor de fapt şi constatarea certă a aspectelor de drept importante pentru justa soluţionare a cauzei, printr-o cercetare amplă a probelor administrate de către organul de urmărire penală, cărora li s-a dat o apreciere obiectivă din punct de vedere al pertinentei, utilităţii, veridicităţii, concludenţei şi coroborării reciproce (art. art. 100-101 Cod de procedură penală).

Astfel, concluzionând temeinicia sentinţei de condamnare adoptată în cazul din speţă, pe motivul unei aprecieri obiective a probelor administrate la faza urmăririi penale, ce au servit obiect de cercetare judiciară, instanţa de apel cu referire la normele procesual – penale, actele normative relevante cazului dat, a

conchis ca fiind dovedită vinovăția lui Lazăr Andrei în fapta lui imputată prin învinuirea formulată în rechizitoriu.

Instanța de apel a menționat că, inculpatul neagă cu desăvârșire acuzațiile lui aduse și fapta comisă, probatoriul administrat la caz de către partea acuzării ce a servit obiect de cercetare judecătorească în instanța de fond și repetat în cea de apel, îi confirmă integral vina în comiterea ei, rezultată din depozițiile:

- victimei Beschieru Andrian;
- martorilor Beschieru Ion, Amarfii Ana, Chelsău Andrei, Bocșneanu (Șterbeț) Iulia, Croitoru Nicolai.

A mai reținut instanța de apel că, pe lângă probele verbale descrise mai sus, instanța de fond corect a statuat la baza sentinței de condamnare și cele materiale administrate la caz, cum sunt: p/v din 21.03.2015 de cercetare a locului faptei, potrivit cărui la distanța de 15 m. de partea carosabilă lângă gardul unei gospodării se află automobilul de model "Kamaz" fără numere de înmatriculare, iar la distanța de 4 m. de la roata din spate – stângă, pe pământ fiind depistat un tub de cartuș, cu inscripția 9 mm. S&B, ce a fost ridicat de la fața locului (f. d. 33-34); permisul de port armă nr. 101 pe numele lui Andrian Beschieru (f. d. 35); raportul de constatare medico-legală nr. 72D din 11.05.2015 și cel de expertiză medico-legală nr.155D din 10.09.2015, adoptate în baza datelor din fișa medicală nr. 1761 și 2251 a spitalului raional Nisporeni, potrivit cărora la victima Beschieru Andrian este depistată fractura deschisă în 1/3 medie a femurului drept, putând surveni în urma acțiunii unui obiect dur contodont, care putea fi niște gloanțe, trase dintr-o armă de foc, trasă de la o distanță mai mare decât acțiunea factorilor adăugători, posibil la timpul și împrejurările indicate, calificându-se ca vătămare corporală gravă, periculoasă pentru viață (f.d. 40; 45), prin raportul de expertiză criminalistică nr. 8960 din 10.09.2015 constatându-se, că pistolul cu seria și numărul „XHO 9081” prezentat spre examinare se referă la categoria armelor de foc, letale, prezentând prin sine un pistol cu țeavă scurtă, ghintuită de calibrul 9*18mm "Makarov", cu lovitură central de model "Baikal-442", destinat pentru trageri cu cartușe de calibru 9*18mm, neputând fi trase cartușe de alt calibru, fiind imposibil de a constata distanța de efectuare a împușcăturii și persoana care ar fi efectuată (f.d. 53-58).

Totodată, întru respectarea principiului contradictorialității și a egalității armelor în proces, instanța de apel prin admiterea cererii formulate de către apărător, a dispus audierea la ședința instanței de apel a martorilor Coguteac Grigore și Coguteac Svetlana, cea din urmă fiind verișoara inculpatului a fost informată despre dreptul de a refuza depunerea declarațiilor, însă dorind de a le face, a fost avertizată și de răspunderea penală pentru darea mărturiilor false, susținând, că în ziua incidentului nu a auzit careva împușcături, văzându-l pe Beschieru A. în drum doborât la pământ, iar pe nepotul său Lazăr A. împingând de la el într-o altă direcție pistolul pe care l-a ridicat de jos cu o hârtie, primul refuzând să-i arate ce are la picior și nevăzând la el careva răni sau urme de sânge, deși locul în care ei se aflau era bine luminat fiind în fața gospodăriei sale, după care venise ambulanța și colaboratorii de poliție, ce fusesse chemați

probabil de fratele victimei, ce-și făcuse apariția ulterior, comunicându-i, despre împușcătura efectuată de către Lazăr A. (f.d. 281-283).

La rândul său, martorul Coguteac Grigore a comunicat, că fiind la el în ospeție Lazăr Andrei a ieșit afară, îndreptându-se spre mașina ce se afla în stradă, urmându-l la timp de vreo cinci minute și văzându-l discutând la telefon, iar Beschieru A. era deja doborât la pământ, apropiindu-se de ei, Lazăr A. i-a comunicat, că victima încercase să-l împuște, la locul faptei fiind și un pistol ce se afla la 2-3 m de Beschieru A., fapt despre care-l comunicase soției, pentru a-i acorda ajutor medical, neauzind zgomot de împușcătură, nevăzând când a venit fratele victimei (f.d. 283-284).

Astfel, instanța de apel a reținut că probele verbale și cele scrise administrate în prezenta cauză, ce au servit obiect de cercetare judecătorească atât în instanța de fond, cât și cea de apel, denotă cu certitudine prezența în acțiunile inculpatului Lazăr A. a elementelor de "vătămare intenționată gravă a integrității corporale și a sănătății, ce este periculoasă pentru viață" prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal.

Respectiv, instanța de apel a menționat, că baza probantă administrată în prezenta cauză, denotă caracterul intenționat al acțiunilor infracționale comise de către inculpat, nerecunoașterea vinovăției prin formularea unei versiuni de automutilare personală de către victimă prin efectuarea unei împușcături în piciorul drept, în timp ce inculpatul încerca să-l depozedeze de arma de foc, în vederea evitării pretinsului pericol, negăsindu-și confirmare, fiind considerată de către instanța de apel a fi o încercare de inducere în eroare asupra adevăratelor împrejurări ale cauzei, motiv pentru care a fost respinsă de către instanța de judecată ca fiind declarativă și absolut neîntemeiată.

Instanța de apel a conchis, că dimpotrivă probatoriul sus enunțat denotă intenția cu care inculpatul a acționat, veridice rămânând a fi depozițiile victimei A. Beschieru și a martorului Chelsău Andrei, ce primul își făcu apariția la fața locului, pe când declarațiile martorilor Svetlana și Grigorii Coguteac au fost apreciate critic, ținându-se cont de relațiile de rudenie dintre ei și inculpat, fiind respinse, deoarece vin în contradicție cu cele declarate de către Chelsău Andrei, care la fel ca și partea vătămată a negat apariția la locul faptei a celor doi martori ai apărării.

Mai mult ca atât, confirmarea de care martorul Ghelescu Andrei, că a auzit cele două împușcături fiind la o distanță mai mare de la locul faptei, decât cea în care este poziționată gospodăria Svetlanei și Grigorii Coguteac, denotă faptul, că cei din urmă nu mărturisesc adevăratele împrejurări ale cazului, iar predarea armei de către inculpat, ținând-o într-o bucată de hârtie igienică, cu atât mai mult denotă caracterul veridic al declarațiilor victimei, privind înlăturarea de pe suprafața lui a amprentelor digitale, cu o soluție cu miros de alcool.

De altfel, versiunea descrisă de inculpat privind mecanismul cauzării vătămarilor corporale personal de către partea vătămată, nu poate fi acceptată nici în aspectul în care cel din urmă atât pe parcursul urmăririi penale, cât și în instanțele de fond și apel a susținut împrejurarea în care inculpatul l-a depozedat de armă, intenționat efectuând împușcătura în direcția piciorului la o distanță foarte mică, ceea ce a și provocat vătămarea lui atât de gravă, or, și

potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 72 d din 11.05.2015 vătămarea corporală a apărut în urma acțiunii unui obiect dur contondent, putând fi niște gloanțe, trase dintr-o armă de foc, *la o distanță mai mare decât acțiunea factorilor adăugători*, în timpul și circumstanțele indicate și după caracterul lor corespund categoriei vătămării corporale grave periculoase pentru sănătate.

Respectiv, instanța de apel a reținut lipsa caracterului îndoielnic al declarațiilor victimei, care sunt consecvente și coroborează cu restul probelor administrate la caz, motiv pentru care se constată corectă soluția statuării lor la baza sentinței de condamnare.

În atare împrejurări instanța de apel a conchis, că argumentele invocate de apelantă referitor la lipsa bazei probante ce ar demonstra vinovăția inculpatului în comiterea faptei incriminate, sunt absolut declarative, fiind lipsite de temei real, iar probele nominalizate mai sus confirmă integral vinovăția inculpatului.

Contrar opiniei părții apărării referitor la prezența pe caz a temeiurilor de achitare a inculpatului Lazăr A. de sub învinuirea adusă, instanța de apel, susținând concluzia instanței de fond, a conchis că partea acuzării a administrat probe incontestabile și suficiente pentru a dovedi vinovăția inculpatului, fapta comisă întrunind elementele constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. de art. 151 alin. (1) Cod penal.

Astfel, instanța de apel a statuat că, argumentele apelantei referitor la lipsa unei aprecieri obiective a probelor cercetate în ședința de judecată sau pretinsa lor interpretare în favoarea acuzării, nu și-au găsit confirmare la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de fond examinând și apreciind probele sub toate aspectele complet și obiectiv și în strictă conformitate cu prevederile art. art. 100-101 Cod de procedură penală, or, toate actele întocmite de către OUP au fost semnate de părți, nefiind invocate la acea etapă careva obiecții.

Raportând aspectele de fapt a cauzei la doctrina penală referitoare la art. 151 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a reținut, că latura obiectivă a infracțiunii specificate la art. 151 Cod penal se manifestă prin fapta prejudiciabilă ce constă în acțiunea sau inacțiunea de cauzare a vătămării grave a integrității corporale sau a sănătății; urmările prejudiciabile survenite sub formă de vătămări grave a integrității corporale sau a sănătății și legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile survenite. În acord cu prevederile alin. (1) art. 151 Cod penal, indicatorii vătămării grave a integrității corporale sau a sănătății rămân a fi pericolul pentru viață, prin (...) printr-o altă vătămare a sănătății, însoțită de pierderea stabilă a cel puțin 1/3 din capacitatea de muncă.

Totodată, latura subiectivă a infracțiunii exprimându-se prin vinovăție sub formă de intenție directă sau indirectă, în cazul din speță predominând prima, în care făptuitorul își dădea seama de urmările ce pot surveni, infracțiunea fiind materială, consumată la momentul producerii vătămărilor grave a integrității corporale și a sănătății.

Referitor la argumentele apărării precum, că nu au fost date răspuns la toate întrebările indicate în ordonanța privind dispunerea efectuării expertizei balistice din 10.09.2015 (f. d. 49), instanța de apel a ținut să menționeze, că în

concluzia raportului de expertiză nr. 8960 din 22 septembrie 2015 expertul s-a expus cert asupra faptului, ce nu ține de competența sa și de aprecierea juridică a faptei penale și elementelor constitutive a componentei de infracțiune imputate.

A mai menționat instanța de apel că, prima instanță a individualizat corect pedeapsa stabilită inculpatului, iar categoria și termenul pedepsei aplicate inculpatului corespund tuturor circumstanțelor, fiind dată o deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal.

6. Împotriva deciziei instanței de apel, la 15 februarie 2018, declară recurs ordinar avocatul Hriplivaia Valentina în numele inculpatului Lazăr Andrei, prin care solicită admiterea recursului, casarea sentinței și a deciziei, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie dispusă achitarea inculpatului.

În motivarea recursului, invocând temei de drept prevăzut de pct. 6) și 12) art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a indicat următoarele argumente:

- instanța de apel nu a luat măsurile necesare pentru ca probele concludente și utile, prezentate de partea apărării să fie cercetate și apreciate la justa lor valoare, astfel ca toate elementele de fapt să aibă o relevanță juridică, iar prin această inactivitate instanța de apel a provocat o stare de neclaritate cu privire la soluția adoptată, or, cum se explică faptul că fiecare din criteriile invocate de către instanța de apel referitor la probele aduse, sunt expuse deficitar și selectiv preluate din soluția adoptată de către instanța de fond, în speța dată;

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate de partea apărării, a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită;

- din decizia instanței de apel se vede că aceasta nu cuprinde nici-o soluție în vederea „descrierii faptei criminale, considerate ca fiind dovedită”, respectiv, odată ce o hotărâre a unei instanțe de apel nu conține aceste constatări, instanța de apel și, ulterior, instanța de recurs nu pot din punct de vedere procesual să verifice probatoriul în cauză, să examineze și să se pronunțe asupra motivelor invocate de apelant sau de recurent;

- instanțele ierarhic inferioare nu au elucidat contradictorialitatea declarațiilor părții vătămate, care de fiecare dată, când a fost audiată, a depus declarații diferite;

- nu este clară poziția instanței de apel în contextul în care prima instanță și instanța de apel au dat preferință declarațiilor părți vătămate Beschieru Andrian și ale martorilor Beschieru Ion, care este fratele pătimitului și martorului Amarfii Ana, care este concubina pătimitului, în situația în care este evident că aceștia au depus mărturii doar în favoarea pătimitului Beschieru Andrian și au relatat cele cunoscute doar din cele menționate de către Beschieru Andrian;

- într-un mod neclar, instanțele de fond au ignorat totalmente relatările inculpatului Lazăr Andrei, precum și ale martorilor Croitoru Nicolai, Coguteac Svetlana și Coguteac Grigorii, și a indicat într-un mod eronat faptul că aceștia se află în careva relații de rudenie cu Lazăr Andrei, or, martorii vizați au fost audiați sub jurământ, fiind preîntâmpinați despre răspunderea penală pe care o

poartă în cazul depunerii declarațiilor false, cu atât mai mult relațiile acestor martori au fost confirmate integral în cursul judecării cauzei instanței de apel, datorită coroborării acestor mărturii cu celelalte probe. Important de menționat că martorii Coguteac Grigorii și Coguteac Svetlana în ședința instanței de apel au declarat că, s-au prezentat la poliție pentru a face declarații, însă nu au fost audiați, li s-a spus că vor primi citații, dar așa și nu au fost citați. Mai mult ca atât, nici în instanța de judecată nu au fost citați. Aici urmează de menționat că, organul de urmărire penală intenționat nu a întreprins toate măsurile pentru a stabili adevărul, iar faptul că apărătorul în prima instanță a renunțat de la proba cu acești martori echivalează că inculpatul nu a fost asistat de apărător;

- concluziile instanței de fond și apel sunt totalmente contradictorii, deoarece în cazul de față, nu s-a confirmat că anume Lazăr Andrei a tras cu arma, cu care însuși partea vătămată Beschieru Andrian a venit și l-a amenințat pe Lazăr Andrei, or, inculpatul a relatat clar că dânsul nu a avut conflicte cu Beschieru Andrian, iar ultimul era agresiv în adresa sa și îi cerea careva bani;

- este total contradictorie concluzia instanței de apel precum că în acțiunile lui Lazăr Andrei s-a constatat intenția directă prin declarațiile părții vătămate Beschieru Andrian și ale martorului Cheslău Andrei, iar declarațiile martorilor Coguteac Svetlana și Coguteac Grigore au fost apreciate critic, deoarece aceștia se află în relații de rudenie cu Lazăr Andrei, fiind respinse, deoarece vin în contradicție cu cele relatate de către martorul nominalizat, cât și cu Cheslău Andrei, care la fel a negat apariția celor doi martori. În sensul expus, este de reținut că de fapt nici martorul Cheslău Andrei nu a fost martor ocular la cele întâmplate la data de 21 martie 2015, și acesta la fel a relatat cele cunoscute doar din spusele pătimitului Beschieru Andrian, mai mult ca atât martorul, Cheslău Andrei a relatat clar că nu a văzut ceva în mâna lui Lazăr Andrei, când acesta se îndrepta spre automobilul său;

- nu este clar cum a constatat instanța de fond intenția directă a lui Lazăr Andrei de a cauza vătămări corporale grave pătimitului Beschieru Andrei, în contextul în care la acest capitol, atât instanța de fond, cât și instanța de apel, s-au bazat exclusiv pe relațiile subiective ale părții vătămate precum că Lazăr Andrei ar fi avut această intenție, deși însuși inculpatul, cât și martorul Croitoru Nicolai au relatat clar că anume pătimitul Beschieru Andrian a fost persoana care a inițiat conflictul;

- prin relații ostile se înțeleg nemijlocit caracterul tensionat și agresiv, neagreaarea persoanei, ura, cât și alte sentimente de ostilitate față de persoană, circumstanțe lipsă la caz, în situația în care chiar și Beschieru Andrian a menționat că i-a cerut lui Lazăr Andrei să restituie datoria acestuia față de mama sa și nu a menționat că se află cu acesta în relații ostile, de fapt și Lazăr Andrei a menționat că anume Beschieru Andrian s-a apropiat și i-a cerut să-i întoarcă datoria mamei sale, după care conflictul a degenerat în altercație și din vina pătimitului s-a produs împușcătura;

- nu a fost combătută prin nici-o probă afirmația lui Lazăr Andrei Mihail, care a indicat că de fapt, împușcătura a fost efectuată anume de către Beschieru Andrian, în timpul, altercației, adică în acel moment, pistolul se afla în mâna lui Beschieru Andrian, care apăsând pe trăgaci, singur s-a împușcat în picior;

- prin raportul de expertiză medico-legală nr. 155 D din 10 septembrie 2015 nu s-a dat răspuns la toate întrebările;

- conform raportului de expertiză criminalistică nr. 8960, din 22 septembrie 2015, „pistolul cu seria numărul „XHO 9081”, prezentat spre examinare se referă la categoria armelor de foc letale, prezentând prin sine un pistol cu țeava scurtă, ghintuită de calibrul 9*18 mm „Makarov”, cu lovitură central de model „Baikal”, destinat pentru trageri cu cartușe de calibrul 9*18 mm. Cartușe de alt calibru nu pot fi trase din această armă. Totodată s-a menționat că nu este posibil de a da răspuns la întrebarea „care este direcția, distanța și unghiul din care s-a tras”, din motiv că nu au fost prezentate obiecte purtătoare de urme. La fel s-a menționat că nu este de competența expertului criminalist de a răspunde la întrebarea dacă „putea să fie efectuată împușcătura de însăși partea vătămată”. Astfel, acțiunile organului de urmărire penală nu au fost efectuate pe deplin pentru a exclude dubiul dat, iar în contextul dat, în cursul judecării cauzei, s-a înaintat cerința cu privire la efectuarea unei expertize suplimentare, cerere care însă a fost respinsă în mod neîntemeiat;

- instanța de apel incorect a constatat că versiunea descrisă de către inculpat privind mecanismul cauzării vătămarilor corporale, personal de partea vătămată, nu poate fi acceptată nici în aspectul în care cel din urmă pe parcursul urmăririi penale, cât și în instanțele de fond și apel a susținut împrejurarea în care inculpatul l-a deposedat de armă, intenționat efectuând împușcătura în direcția piciorului la o distanță foarte mică, ceea ce a și provocat vătămarea lui atât de gravă, or, și potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 72D din 11 mai 2015 vătămarea corporală a apărut în urma acțiunii unui obiect dur contondent, posibil gloanțe, trase din arma de foc, *la o distanță mai mare decât acțiunea factorilor adăugători*;

- instanța de fond și cea de apel, au constatat comiterea de către Lazăr Andrei a infracțiunii de vătămare corporală gravă a integrității corporale sau a sănătății, incriminând unele calificative, care de fapt nici nu se regăsesc în învinuirea de fapt, circumstanțele în care s-a comis pretinsa faptă infracțională, dar și din punct de vedere de drept.

7. Procurorul prin intermediul referinței depuse, pe marginea recursului declarat, pledează pentru declararea inadmisibilității acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece consideră că motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, și o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza hotărârii de condamnare, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei și respectiv hotărârea contestată conține motive legale pe care se întemeiază soluția.

8. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul conchide că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să admită recursul, cu casarea parțială a hotărârii atacate și cu pronunțarea unei noi hotărâri, în cazul în care nu se agravează situația condamnatului.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, totodată fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

În recursul declarat de avocat, se invocă temeiurile stipulate în pct. 6), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevăd că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel, atunci când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal constată, că sunt neîntemeiate argumentele recursului potrivit cărora instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apeluri, or, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, instanța de apel în conformitate cu prevederile art. 414 alin.(2) Cod de procedură penală, a verificat declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța a ținut cont de prevederile art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, și întemeiat a ajuns la concluzia privind recunoașterea vinovăției inculpatului Lazăr Andrei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin.(1) Cod penal.

Colegiul penal de asemenea constată, că recurentul, de fapt, își exprimă dezacordul cu aprecierea probelor înfăptuită de către prima instanță și instanța de apel, însă motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate.

Reaprecierea probelor, în modul propus de către autorii recursurilor, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza hotărârii instanței de fond, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Colegiul penal consideră, că toate probele prezentate au primit o apreciere corectă, iar concluziile făcute de instanța de apel rezultă din probele acumulate la prezenta cauză.

Astfel, Colegiul penal conchide, că este întemeiată concluzia instanței de apel precum că învinuirea înaintată inculpatului este confirmată prin probe pertinente și concludente, care în ansamblu dovedesc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Totodată, Colegiul penal conchide că în speță nu a fost admisă o eroare gravă de fapt, deoarece pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Însă, în cadrul examinării prezentei cauze, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Cu referire la argumentele recurentului prin care se susține că instanța de apel a pronunțat o hotărâre nemotivată, instanța de recurs amintește, că în numeroase hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului, s-a statuat următoarele; „art. 6 obligă instanțele să-și motiveze deciziile, însă nu trebuie interpretat ca impunând un răspuns detaliat pentru toate argumentele avansate de către părți. Întinderea acestei obligații de motivare poate varia după natura deciziei și nu poate fi analizată decât în lumina circumstanțelor fiecărei spețe” (*decizia Driemond Bouw BV vs Olanda, 02.02.1999*).

În alt caz (*Coroi vs R. Moldova, 15.03.2011*), Curtea a specificat că, „este adevărat că decizia curții de apel a fost foarte succintă și doar a menținut hotărârea primei instanțe. Totuși, având în vedere faptul că fondul cauzei a fost examinat în mod corespunzător de către prima instanță și că hotărârea acesteia este motivată suficient, precum și având în vedere natura motivelor invocate de reclamant în cererea sa de recurs, Curtea nu consideră că respingerea recursului fără o motivare detaliată constituie o violare a cerințelor articolului 6 § 1 al Convenției”.

Astfel, Colegiul penal lărgit, verificând legalitatea hotărârii atacate sub aspectele indicate, reține, că erorile de drept invocate de recurent nu au fost comise de către instanța de apel, deoarece aceasta s-a expus suficient de detaliat și argumentat asupra chestiunilor ce țin vinovăția, încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului și pedeapsa stabilită inculpatului specificate și în apelul avocatului, iar instanța de recurs ordinar nu identifică nici un temei de a interveni în decizia instanței de apel sub aceste aspecte, acceptând și însușind motivarea acesteia.

De asemenea instanța de recurs remarcă, că criticile formulate de recurent, au format obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o motivare argumentată, așa cum este indicat în pct. 5 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-a însușit-o și a cărei reluare nu se mai impune.

Subsidiar, Colegiul penal subliniază că, potrivit jurisprudenței CtEDO nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele inferioare. Or, în cazul în care acestea și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Din considerentele menționate supra, Colegiul penal conchide, că opinia recurentului precum că: *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursurilor ordinare.

Cu referire la argumentul apărării, precum că *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, Colegiul penal lărgit constată, că recursul depus nu conține o motivare sub acest aspect și anume indicarea normei de drept în baza căreia urmează a fi încadrate acțiunile inculpatului.

Totodată, Colegiul penal lărgit analizând materialele cauzei, atestă că potrivit art. 72 Cod penal alin. (1) pedeapsa cu închisoare se execută în următoarele penitenciare:

- a) de tip deschis;
- b) de tip semiînchis;
- c) de tip închis;

(2) În penitenciare de tip deschis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni săvârșite din imprudență.

(3) În penitenciare de tip semiînchis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni ușoare, mai puțin grave și grave, săvârșite cu intenție.

(4) În penitenciare de tip închis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că, instanțele ierarhic inferioare, la stabilirea categoriei penitenciarului în care inculpatul urmează să-și ispășească pedeapsa, neîntemeiat au determinat categoria penitenciarului – *de tip închis*, or, reieșind din actul de învinuire și sentința de condamnare, menținută de instanța de apel, inculpatul a fost pus sub învinuire și condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, ce se clasifică a fi *gravă* potrivit prevederilor art. 16 alin. (4) Cod penal.

În aceste circumstanțe, Colegiul penal lărgit constată că, în temeiul prevederilor art. 424 alin.(2) Cod de procedură penală, urmează a fi casată

decizia instanței de apel și sentința în partea stabilirii tipului penitenciarului, ținând cont de faptul că, persoanele vinovate de comiterea infracțiunilor grave, urmează să ispășească pedeapsa închisorii în penitenciar de tip **semiînchis**.

Pe cale de consecință, Colegiul penal lărgit, consideră necesar de a schimba tipul penitenciarului în care își execută pedeapsa inculpatul din penitenciar de tip închis în temeiul art. 72 alin. (3) Cod penal, în penitenciar de tip semiînchis, pe motiv că infracțiunea săvârșită cu intenție de inculpatul Lazăr Andrei, prevăzută de art. 151 alin. (1) Cod penal, conform art. 16 Cod penal face parte din categoria infracțiunilor grave.

9. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Hriplivaia Valentina în numele inculpatului, casează parțial sentința Judecătoriei Ungheni, sediul Nisporeni din 09 iunie 2017 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 decembrie 2017, în cauza penală în privința lui **Lazăr Andrei XXXXX**, în partea stabilirii categoriei penitenciarului în privința lui Lazăr Andrei, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre prin care:

Lazăr Andrei XXXXX se consideră vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, la 6 (șase) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, dispozițiile hotărârilor contestate se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **05 iulie 2018**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecătorii

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin

Țurcan Anatolie

Boico Victor